

תת"ע 8749/01/15 - מדינת ישראל נגד אברהם קמר

בית משפט השלום לתעבורה בירושלים

תת"ע 8749-01-15 מדינת ישראל נ' אברהם קמר
בפני כבוד השופטת שרית זוכוביצקי-אורי

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

אברהם קמר

הנאשם

הכרעת דין

החלטתי להרשיע את הנאשם במיוחס לו בכתב האישום.

האישום

כתב האישום שהוגש כנגד הנאשם מייחס לו עבירה של אי ציות לתמרור עצור, 302, בכך שלא עצר את רכבו, בניגוד לתקנה 22(א) ו-64(3) לתקנות התעבורה, התשכ"א - 1961 (להלן: "**תקנות התעבורה**"). מדובר בבקשת הנאשם להשפט על דוח מסוג ברירת משפט.

האשמה

הנאשם הואשם בכך שביום 2.9.14 נהג ברכב פרטי ברחוב הארון א-רשיד בירושלים ולא עצר בתמרור עצור.

המחלוקת בין הצדדים:

אין חולק כי הנאשם לא עצר בתמרור או במקום ממנו יכול לראות את הדרך. המחלוקת הינה בשאלה אם התמרור הוצב באופן התואם את התקנות והנחיות להצבת תמרורים משנת 2014 (להלן: "**ההנחיות**").

הנאשם טוען, כי התמרור לא הוצב כהלכה בשלושה היבטים:

עמוד 1

1. הוא הוצב מעל הגובה של 2.20 המותר.
2. הוא הוצב בין שני שלטי רחובות ולא מעליהם כנדרש.
3. הוא הוצב במרחק משפת המדרכה העולה על 30 ס"מ כנדרש.

המאשימה טוענת שהנאשם לא הוכיח, כי התמרור הוצב בניגוד להנחיות. לשיטתה התמרור הוצב כדין באופן הנראה לעין.

הראיות:

מטעם המאשימה העיד השוטר רס"ר גדיר מחמוד (להלן: "השוטר") והוגש הדו"ח (ת/1).

מטעם הנאשם העיד הנאשם והוגשו תצלומים של התמרור (נ/1) ותקנות והנחיות להצבת תמרורים 2014 - ההנחיות (נ/2).

מעדות השוטר עולה, כי העברה בוצעה במזרח העיר, במקום בעייתי וצפוף. עם זאת העיד השוטר כי התמרור נראה היטב לעין ומצבו תקין.

לדבריו, אזרחים טוענים שהתמרור בעייתי בשל גובהו. להערכתו 2-3 מטרים. (פרוט' עמ' 5 ש' 22-24). השוטר העיד, כי התמרור בעייתי ונוהגים לעקור אותו ולשרוף אותו לעיתים ברמה היומיומית (שם). לאחר שהראה לו הנאשם את התצלומים (נ/1) העיד השוטר כי מעריך שגובה התמרור הוא 2-3 מטר אולי 3.25 מטר (שם עמ' 6 ש' 18).

הנאשם העיד כי לא ראה את התמרור באותו יום ואם היה רואה היה עוצר. לטענתו התמרור מוצב בצורה מבלבלת בין שני שלטי שמות רחובות. עוד העיד כי מהמקום בו הוא צלם את התצלומים נ/1 ניתן לראות בבירור את התמרור.

עיון:

תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, קובעת כי:

"עובר דרך חייב לקיים הוראות הניתנות בתמרור, אולם תהיה הגנה טובה לנאשם אם יוכיח שהתמרור הוצב, סומן או נקבע שלא כדין".

נטל ההוכחה בדבר אי תקינות התמרור הינו על שכם הנאשם, כאמור בע"פ (י-ם) 9539/05 **מדינת ישראל נ' גוחובסקי**, לא פורסם (מיום 29.8.05) (להלן: "**פס"ד גוחובסקי**):

"הלכה ידועה היא, כי הנטל להוכחת טענה בדבר אי תקינותו של תמרור, מוטל על שכמו של נאשם הטוען לפגם בחוקיות התמרור. כך עולה מלשון התקנה, כך גם נקבע ברע"פ 72/87 שקיר נ' מדינת ישראל, תקדין (1987), וכל פרשנות אחרת תרוקן מתוכן את משמעות התקנה (ראה גם רע"פ 6112/97 צרפתי נ' מדינת ישראל, תקדין (1997); וכן מ"ח 5810/02 שגיב נ' מדינת ישראל, תקדין (2002))."

רמת ההוכחה הנדרשת מן הנאשם הינה במאזן הסתברויות כבמשפט אזרחי [ראו ת"ת (ת"א) 28793/00 מדינת ישראל נ' שמאי, לא פורסם (מיום 23.4.01)].

הנטל להוכיח את אי תקינות התמרור רובץ על שכמו של הנאשם גם מכוח היות העבירה מסוג "אחריות קפידה", לגביה יכול הנאשם לטעון לחפותו לפי הנדרש בסעיף 22(ב) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977:

"לא יישא אדם באחריות לפי סעיף זה אם נהג ללא מחשבה פלילית וללא רשלנות ועשה כל שניתן למנוע את העבירה; הטוען טענה כאמור - עליו הראיה."

רמת ההוכחה הנדרשת מן הנאשם להפרכת החזקה באחריות קפידה ככלל הינה בהטיית במאזן ההסתברויות [ראו בת"ד (פ"ת) 5927-10-11 מדינת ישראל נ' אבטא נטילה, לא פורסם (מיום 15.7.13)].

בין אם לפי תקנות התעבורה ובין אם לפי הדין הפלילי התוצאה היא זהה. על הנאשם מוטל הנטל להוכיח את אי תקינות התמרור ברמת הוכחה של מאזן הסתברויות ולא די לעורר ספק.

האם עלה בידי הנאשם להוכיח כי התמרור הוצב שלא כדין?

התקנות והנחיות להצבת התמרורים מתעדכנות מעת לעת והינן בעלות מעמד של תקנות. העדכון האחרון משנת 2014 פורסמו בק"ת 7434 מיום 5.11.14.

בסעיף 4(ה) להודעת התעבורה (קביעת לוח תמרורים), תשס"א - 2010 (להלן: "הודעת תעבורה") נקבע, כי אופן הצבת התמרורים מיקומם ומידותיהם יהיו כמפורט בהנחיות להצבת תמרורים שפרסם המפקח על התעבורה. יצוין שאף ערכאות אחרות הסתמכו על ההנחיות כבעלות מעמד חוקי ביחס לאופן הצבת התמרורים [ראו למשל ת"פ (חולון) 89/14 מדינת ישראל נ' יצחק, לא פורסם (מיום 18.6.15), ת"ת (רמ') 8360/00 מדינת ישראל נ' נורני, לא פורסם (מיום 11.9.01)].

חרף היות ההנחיות מחייבות, קובע סעיף 5 להודעת התעבורה:

"סטייה קלה ממידותיו, צבעו, צורתו, אופן הצבתו או מסימונו של תמרור, שאין בה כדי לשנות מתוכנו, לא תגרע מתוקפו."

במקרה דנן טען הנאשם, כי התמרור אינו מוצב לפי ההנחיות. הנאשם לא הציג כל ראיה להוכחת טענתו כי התמרור

הוצב בניגוד להנחיות זולת התצלומים נ/1.

הנאשם טען שגובה התמרור עולה על 2.20 מטר והמרחק של התמרור עולה על 30 ס"מ משפת המדרכה אך לא הציג תוצאת מדידה להוכחת טענתו.

אף השוטר לא ידע לתת אומדן מדויק לעניין גובה התמרור והעריך כי גובהו הוא בין 2 ל- 3.25 מטרים.

בתצלומים נ/2 ניתן לראות כי התמרור מוצב גבוה בין שני שלטי שמות רחובות ומשכך ככל הנראה אין מדובר בתמרור המוצב באופן אופטימלי ובהתאמה מוחלטת להנחיות. עם זאת בתצלום נראה התמרור היטב וככל הנראה הסטייה מההנחיות הינה לכל היותר קלה בלבד.

לסיכום, הנאשם לא הוכיח באמצעות מדידה כי התמרור הוצב בניגוד להנחיות אלא בקש לבסס טענתו בהסתמך על התרשמות מהתצלומים שהגיש (נ/1).

בכך לא די, שכן על נאשם להוכיח כי התמרור אינו מוצב לפי ההנחיות וכי האדם הסביר לא יכול להבחין בתמרור ולא רק הוא. (ראו פס"ד גוחובסקי).

הנאשם לא הרים את נטל ההוכחה הדרוש על מנת להוכיח כי התמרור הוצב בניגוד להנחיות.

משכך קובעת אני כי המאשימה הוכיחה את המיוחס לנאשם בכתב האישום ואני מרשיעה אותו באי ציות לתמרור עצור.

ניתנה היום, כ"ט בתמוז כ"ט תמוז תשע"ה, 16 יולי 2015, במעמד ב"כ המאשימה עו"ד ניצן בלולו והנאשם.